

De l'Associació de Propietaris al senyor alcalde de Granollers

L'Associació de Propietaris de Palou vol manifestar al senyor alcalde de Granollers el seu descontentament i desacord amb el recentment aprovat POUM de Granollers. Històricament i en múltiples reunions mantingudes amb vostè, vàrem arribar a acords sobre la base que es produïen injustícies amb els propietaris dels terrenys, amb el que es deia en el POUM en vigor, que era de 1984. Aquest tema s'intentà solucionar amb la redacció d'un Pla Especial de Palou que donava algunes possibilitats de viabilitat econòmica de les explotacions agràries, i patrimonis construïts a base d'esforç, per moltes generacions de gent de Palou. Aquest pla especial no es va aprovar, per diferents motius, sense que la gent de Palou en sigui en cap cas responsable.

Amb aquesta situació es redacta un nou POUM a Granollers, i tornem a ser a les mateixes condicions que en el de 1984, si no pitjor quant a possibilitats de sortida econòmica de les propietats i patrimonis de la gent de Palou.

Amb el pas dels anys, la nova situació de l'agricultura i la ramaderia al nostre país ha fet que un Palou com a zona agrícola tradicional en què el conreu de cereals, patates i farratges per als animals no ha tingut cap mena de viabilitat econòmica. I el tradicional relleu a les feines del

camp, a Palou ha desaparegut. Avui dia, Palou està conreat majoritàriament per jubilats que no busquen un rendiment econòmic, perquè no hi és, sinó el manteniment d'aquestes propietats que tants esforços han costat.

En un altre punt en què ens sentim discriminats respecte a la resta de Granollers, és en el fet que tots els camps de Palou estan a la disposició de l'Administració per la seva expropiació a cap preu, mentre que qualsevol actuació a una altra zona de Granollers s'ha de pagar a preu de mercat. D'això la gent de Palou no ens en sentim culpables, simplement en som víctimes.

Per això, senyor alcalde, amb un gran descontent veiem que se'ns condemna a que totes aquestes propietats, finalment vagin desapareguent en benefici de no se sap què o qui. Per això l'Associació de Propietaris de Palou no demana coses que s'apartin de la llei, sinó que, dins de la legislació actual, hi ha possibilitats de donar sortida a aquest greuge històric, diríem que reconegut per tothom. Per això nosaltres demanem que l'Ajuntament de Granollers ens doni una solució que passi per no mantenir la qualificació de sòl agrícola no urbanitzable a tot l'àmbit de Palou.

ASSOCIACIÓ DE PROPIETARIS DE PALOU

La gran paradoja de los Goya

Vaya por delante que "Mar adentro" me parece una magnífica película. Pero la noche de los Goya y su resultado final me llevan a reflexionar sobre el flaco favor que la Academia (la gente del cine de este país) está haciendo al endémico producto nacional.

El objetivo prioritario de estos premios es la promoción del cine español; animar a la gran audiencia que sigue la gala a ir a ver cine... "¡y cine español!", como los presentadores y las sucesivas presidentas se encargan de subrayar en cada edición. Este año, además, el balance sobre el alarmante descenso de espectadores de películas españolas hacía, si cabe, más enfático el mensaje a transmitir. A nadie se le escapa que los números del cine español son engañosos. La cuota de mercado no es, ni por asomo, la que refleja el número total de entradas vendidas. Cada año, una o dos "grandes" películas acaparan más de la mitad de esas entradas, lo que deja al resto de producción nacional con un resultado preocupante. Por ello la Academia nos insta a que elijamos ver, antes que otras, las películas españolas, "que además son muy buenas", añaden los más entusiastas.

Quando en la noche de los Goyas nuestros propios cineastas votan en alud a una sola película, ¿cuál creen que es el mensaje que transmiten a los potenciales espectadores?: ¿Miren qué extraordinaria película somos capaces de hacer aquí? ¿No somos envidiosos; si se lo merece se lo damos?...

Si una película se lleva 14 de los 15 premios a los que ha sido nominada, no sólo evidencia que

está a un nivel superior; la lectura entre líneas es que las demás no son tan buenas. Si los académicos dicen que las mejores interpretaciones del año, la mejor fotografía, dirección, guión, maquillaje, música... están juntas en una sola película, ¿por qué nos piden que compremos entradas para ver otras películas que "no están al nivel", que "pierden" (interesante mensaje subliminal) en todas las categorías?

Nadie (al menos en este país) cuestiona que Javier Bardem ha hecho una interpretación prodigiosa, merecedora de todo reconocimiento... ¡Pero es que todas sus recreaciones son así! Es el mejor, siempre. ¿Debe también "ganar el Goya" siempre? De acuerdo que los actores de "Mar adentro" están estupendos, pero ¿superan realmente las interpretaciones de todos ellos a las de los otros candidatos? ¿Es justo, o mejor aún: "conveniente" que Amenábar (un creador prodigioso, sin duda), sea reconocido no sólo como el mejor director y productor, sino también como el mejor guionista y compositor del año?

Me pregunto si no sería oportuno que los académicos se replantearan su compromiso en la promoción del cine español. Imagínense una gala en la que 30 premios se reparten entre 15 películas (una media de dos Goyas para cada una). Es suficiente "reconocimiento oficial" y el mensaje que se transmite es que, al menos, hay 15 películas españolas que, por una u otra razón, vale la pena ver. ¿No sería éste un resultado menos contradictorio?

Jonathan GELABERT

jonathangelabert@hotmail.com

PEYUS ÒPTIMUS

Tancar la llum

L'altre dia me'n va passar una de nova amb la meua filla petita que em va fer gràcia. Té coses que nosaltres no tenim (ni jo, ni la seva mare, ni la seva germana) i em costa trobar un referent familiar amb qui comparar-la. Ja he explicat alguna altra vegada que a casa no som hermètics de butxaca. Vull dir que no estem especialment atents a l'hora de controlar despesa. No els llencem, però tampoc fem esforços malabars per matar d'avorriment els que tenim. I quan algú de la família dona mostres de no seguir aquesta tradició, ens n'alegem.

Resulta que jo ja me n'havia anat al llit quan, sense esperar-m'ho, la petita va venir a fer-me companyia. La seva mare i la seva germana miraven la tele. Ella també hi era, però es deuria cansar del que feien i ho va deixar córrer. Es va ficar al llit, se'm va acostar, em va fer uns quants petons i es va posar a dormir.

Ja feia una estona que ho provava però no se'n sortia. Es girava inquieta, canviava de posició i no hi havia manera de trobar el son. Em va estranyar perquè és de les que quan se'n va al llit s'adorm de seguida, però aquella nit, no. Què li deu passar?, vaig pensar.

Quan portava una estona així, em mira amb els ulls ben oberts i em diu: "la mare, com sempre, s'ha deixat aquell llum obert -es referia a una petita làmpada que tenim al costat de l'armari- i em costa dormir". Es va mirar el punt de llum de reüll i em va preguntar: "Per què creus que el deixa obert?". "Perquè ens faci companyia", vaig fer jo; "té molt poca intensitat Maria, no pot ser que et molesti", vaig argumentar-li, i li vaig fer una proposició: "saps que podem fer?, et tapo una mica i així no el veuràs". Vaig procedir de manera que la roba del llit i la meua ampolla de llum quedaven a les fosques. Va haver-hi un breu silenci que em va fer pensar que ho haviem resolt però, de cop, es desabriga, s'asseu al llit i amb mirada seriosa em diu: "no em molesta la llum, em molesta que gastis!".

S'aixeca, l'apaga, es torna a ficar al llit, s'hi tomba i s'adorm. Li ho vaig explicar a la seva mare, vàrem riure i ens vàrem adormir decidits a traspasar a la Maria, el més aviat possible, el control dels assumptes energètics familiars.

Jordi PEY
Periodista
granollers@
jordipey.com

